În culise

Laureen activă proiectorul. Holograma apăru, graţioasă şi zveltă, făcu o piruetă şi se înclină în faţa gloomului, surâzând.

– Să se rotească mai lent, scrâşni creatura. Vreau să observ detaliile pe îndelete. Laureen îi zâmbi, zâmbetul profesional numărul unu, pentru clienţi de elită, şi încetini

mişcările hologramei, cea mai bună dintre imaginile ei publicitare, care o înfăţişa goală-goluţă, chiar şi cu părul strâns în vârful capului, într-un nod sofisticat.

Gloomul se foi în fotoliul incomod. Laureen mormăi o scuză - încă nu avusese timp să-şi procure mobilier adecvat conformaţiei ultimei specii încadrate în Confederaţie. Dar el -sau poate ar fi trebuit să spună ea, cu ăştia nu ştiai niciodată - îşi legănă a nepăsare un tentacul, apoi îşi proiectă în exterior ochii cilindrici, strălucitori.

Laureen se relaxă. încurajată de respiraţia lui şuierătoare, despre care aflase că trăda mulţumirea, îşi permise să se piardă şi ea în contemplarea reproducerii trupului ei superb, perfect întreţinut, părând mult mai tânăr decât în realitate.

Trupul..., trupul care cunoscuse deopotrivă plăcerea şi chinul, trupul folosit ca unealtă ce le dăruia extazul, aşa cum îl înţelegea fiecare dintre ei, masculilor (şi, aproape la fel de des, femelelor) din toate speciile inteligente cunoscute. Trupul care-i adusese bunăstarea, trupul care o învăţase umilinţa de a accepta, mimând bucuria, orice capriciu, oricât de pervers, al celui care plăteşte. Cu trupul îşi câştigase traiul, cu trupul îşi achitase datoriile, cu trupul oferise mită şi recompense. Cu frumosul trup pe care boala îl rodea, necruţătoare, netezindu-i calea către moarte.

Ştia de două săptămâni că zilele îi erau numărate, iar disperarea o făcuse să se închidă în casă şi în sine, îi ofilise obrajii, îi încercănase ochii, i-i înceţoşase şi i-i adâncise în orbitele aducând tot mai mult a găvane goale, de hârcă ce nu le mai putea oferi viermilor nici un ospăţ.

Se hotărâse cu greu să răspundă unui apel atât de insistent încât devenise insuportabil, şi holo-telefonul îi adusese în casă spectrul unei creaturi de care abia dacă auzise: gloomul. Cât despre propunerea lui - fusese atât de neaşteptată, de dătătoare de înnebunitoare speranţă şi, totodată, atât de

înfricoşătoare...

– Trupul meu contra trupului tău, hârâise făptura aceea monstruoasă. Viaţa contra morţii. Viaţa şi bogăţia. Pentru că, pe deasupra, eu, Hrot-Rhot, plătesc împărăteşte.

– Tru... trupul tău contra trupului meu? Se bâlbâise, speriată şi nedumerită.

– Să nu spui că n-ai auzit, făcuse celălalt, emiţând sunete ciudate, pe care Laureen, nu fără efort, le comparase cu râsul. Ne-au primit în Confederaţie pentru că noi, gloomii, suntem singurii specialişti în transferul de suflet. Mă pot muta în orice trup viu, cu consimţământul însufleţitorului său actual, sau în orice trup mort, după timpul vostru, de cel mult o oră.

– Atunci mai rabdă până crăp, i-o trântise. N-o să ai timp să-ţi pierzi răbdarea!

– Crezi că nu m-am gândit? replicase, cu râsul lui neobişnuit. Dar, cu boala ta, va fi prea târziu pentru vindecare!

– Mă poţi vindeca?! izbucnise Laureen. Fă-o! Plătesc oricât!

– N-ai înţeles! îţi pot vindeca ***trupul*** numai din interior, dacă îmi aparţine! Cu abia înfiripatele iluzii făcute ţăndări, Laureen se agăţase de ultimul ciob de

speranţă.

– Poate un transfer provizoriu, pentru vindecare...?

– Ascultă, i-o tăiase gloomul, vreau trupul tău, vreau un trup frumos, obişnuit cu desfrâul... Vreau să trăiesc - să savurez senzaţiile pe care le oferă. Până când o să mă satur, şi atunci, dacă asta te face să te simţi mai bine, promit, o să te caut. Deocamdată reţine că plătesc; o dată cu trupul, îmi preiei şi contul - e fabulos, poţi să verifici. Iar speranţa mea de viaţă, vreau să spun, a suportului material în care mă aflu acum, e de încă trei sute de ani, am documente care o garantează. Aşadar?

– Nu ştiu, eu...

– Gândeşte-te. Vin peste trei zile. Dacă mă primeşti, înseamnă că accepţi. Văd marfa pe viu şi, dacă n-are alte vicii ascunse, facem schimbul pe loc. Gândeşte-te bine!

Se gândise şi se răzgândise - de zeci, de sute de ori... Şi, când gloomul îşi semnalizase sosirea, apăsase fără să şovăie butonul care deszăvora intrarea apartamentului ei luxos. Pentru că monstrul era însăşi şansa de a-i da morţii cu tifla - şi numai un smintit i-arfi închis uşa în nas!

îşi dezlipi ochii de hologramă şi îl privi. Mai bine zis, se holbă, ca hipnotizată, la masa aceea informă, parcă gelatinoasă, îndesată în fotoliu, lăsând să-i atârne trei membre vânjoase, solzoase şi prea scurte ca să atingă covorul, sprijinind de fiecare braţ al fotoliului câte un tentacul subţire şi având un al treilea încolăcit în jurul gâtului - ca un guler amplu, din care se iţea capul hâd, cu nările săpate direct în obraji, cu gura în bărbie, cu pavilioanele urechilor alături de ochii telescopici şi cu ţeasta plină de solzi mărunţi, suprapuşi ca ţiglele acoperişurilor vetuste.

– Ajunge, vorbi el, arătându-şi lamele transversale ce-i răsăreau din gingiile portocalii. Acum originalul - vreau o verificare tactilă!

Femeia opri proiectorul, se ridică cu unduiri profesioniste şi se opri, în obişnuita postură provocatoare a breslei, în faţa gloomului încântat - sau cel puţin aşa îl bănui, observând cum îi culisau, spasmodic, ochii ce căpătaseră irizări viorii.

– Sper că trupul tău are în reflex mişcările astea, spuse el, pentru că, cel puţin la început, o să-i comand cu greu aşa ceva!

– Te asigur, Hrot-Rhot, că..., începu Laureen, încurcată, dar el îşi dezlănţui râsul şi o privi, presupuse ea, cu bunăvoinţă.

– Lasă, nu e cine ştie ce problemă. însă, dacă nu te deranjează, aş vrea să văd marfa fără... ambalaj!

Tentaculul lui îi atinse uşor veşmântul de lucru, confecţionat din cea mai fină mătase de Betelgeuse, dar nu atât de uşorîncât Laureen să nu-i simtă răceala. Un fior - de frig, frică şi scârbă - o fulgeră, zgribulindu-i pielea.

Se dezbrăcă încet, cu gândul aiurea, ceea ce n-o împiedică să facă gesturile lascive în atâtea rânduri repetate. „Le am în reflex, într-adevăr", îşi spuse, dezmeticindu-se.

Bălăngănindu-se grotesc, gloomul se ridică şi o ocoli tacticos. Pe urmă întinse spre ea tentaculele laterale, ezită, parcă neştiind de unde să-şi înceapă cercetarea, şi, brusc, îi atinse sânii.

Laureen se cutremură. Avu senzaţia că stomacul i se strânge ghem şi i se urcă în gât, gata să debordeze. Dar reuşi să-şi învingă greaţa cu un efort care o făcu să transpire. Niciodată contactul cu un extraterestru nu o scârbise într-atât! Se concentră, spunându-şi şi repetându-şi că, odată instalată în acel corp hidos, avea să îl găsească, fără doar şi poate,

acceptabil. Şi apoi, pentru viaţă merita să lupte, sacrificând orice!

Pe urmă izbuti să perceapă totul ca pe un contact de rutină. Se lăsă pipăită, preţ de secunde lungi, de tentaculele reci şi băloase. Apoi, la cererea clientului, se întinse cu nonşalanţă pe blana de urs din Procyon - ca să-i uşureze cercetarea. Şi reuşi să-şi păstreze masca surâzător-destinsă chiar şi atunci când unul din acele apendice dezgustătoare îi exploră, cu meticulozitate, urechile, nările, faringele, anusul, vaginul.

– în ordine, cumpăr! se hotărî Hrot-Rhot şi, încolăcindu-i mijlocul cu un tentacul, o săltă cu uşurinţă. Sper că m-ai verificat, văd că ai un terminal de lux, spuse, arătând emisfera bleu-pal încastrată într-un perete.

– Da, nu am dubii, articulă ea cu greu, răvăşită.

– Atunci, putem începe?

– Mda, bâigui Laureen, dând să se îmbrace. El protestă.

– Nu e cazul. Fără haine e mai simplu, întotdeauna. Aşa că, dacă îmi permiţi... îşi descolăci tentaculul din jurul gâtului şi-şi scoase tunica stranie care-i dădea

trunchiului său diform aparenţa gelatinoasă. De fapt, era acoperit cu aceeaşi solzi suprapuşi care-i împodobeau capul.

– Apropie-te şi întinde mâinile, îi ceru, cu glas deodată îndulcit, în care hârâiturile de mai înainte se succedau arar, în ritmul anticelor tam-tam-uri.

Se supuse, fascinată.

Tentaculele laterale îi prinseră coatele, cel central, gâtul. O lipi de el cu o smucitură; solzii lui de gheaţă o atinseră pe neaşteptate şi ea nu-şi putu reţine un ţipăt de dezgust.

– Trece, susură el, reluând hârâiala ritmată.

îi prinse privirea şi-şi repezi ochii spre ea. Laureen vru să-i închidă pe ai ei, dar pleoapele n-o ascultară, şi corneele lui se lipiră de ale ei, aruncând-o în beznă. Şi în ger. îşi auzi dinţii clănţănind - ultimul zgomot perceput înainte de a cădea liniştea, urmată de o căldură plăcută şi de o ameţeală năucitoare, de senzaţia că se rostogolea printre

curcubee spiralate, alunecând, la rândul lor, unele printre altele, adesea încurcându-se şi înnodându-se cu un hârâit.

într-un târziu ameţeala dispăru şi Laureen văzu, de sus, un cuplu bizar: trupul gol al unei femei înlănţuit de un monstru solzos. Se recunoscu şi dori să-şi poată acoperi ochii cu

pleoapele, urlând. Dar nu se întâmplă nimic. Continua să perceapă aceeaşi imagine, imobilă ca un grup statuar. „Am murit!"îşi spuse, şi groaza o reazvârli în vârtejul dement al jocului de culori.

Când îşi reveni, era în fotoliu. în faţa ei se mişca, nesigur, corpul pe care îl vânduse.

– Gata, s-a terminat, spuse vocea melodioasă pe care şi-o recunoştea şi fostele ei mâini îi întinseră, amabile, tunica gelatinoasă. Stângace, o ajutară să se îmbrace, şi noul ei trup le simţi atingerea ca pe o arsură.

– Mersul pe trei picioare nu e greu, o încurajă vocea familiară, în timp ce ea, şovăitoare, încerca primii paşi. Nu te gândi la ceea ce faci, lasă-ţi trupul să se mişte de la sine!

– Şi acum, eu...

Amuţi brusc, realizând, disperată, că vocea hârâită era a ei. A ei, pentru totdeauna.

– Nu-ţi face griji, aeromobilul meu e jos. Pilotul te va duce la Comunitatea Gloomilor cu Suflete Străine.

– Şi tu...?

– Rămân aici, bineînţeles. Ca să-i primesc pe clienţii tăi fideli cu braţele deschise! Şi creatura râse - râsul cristalin pe care ea îl pierduse...

In faţa clădirii aştepta, într-adevăr, unul din aeromobilele adaptate pentru a le oferi gloomilor tot confortul. O portieră se deschise, pilotul, gloom şi el, îşi flutură către ea, prietenos, tentaculul central, apoi aripile aparatului se depliară, gata pentru decolare.

Laureen se instală cu un suspin care semănă a râgâială. Totuşi, independent de voinţa ei, trupul i se relaxă şi se pomeni respirând şuierător, satisfăcută.

Aeromobilul se înălţă lin. Pilotul se întoarse spre ea. Părea încurcat şi ochii îi oscilau, înainte-înapoi, cu repeziciune.

– Ţi-aş ura bun venit, Laureen, dar mă tem că nu-i urarea cea mai potrivită. Ar fi trebuit să te previn, ştiu - pe tine şi pe mulţi alţii -, dar am... avem cu toţii încorporaţi senzori care detectează şi monitorizează orice contact cu formele organice diferite de a gloomilor şi, la prima abatere de la aşa-numitul Regulament de Conduită, declanşează explozia corpului care ne adăposteşte.

– Ce tot spui? tresări Laureen. Nu înţeleg, adăugă,

impacientată - încercând zadarnic să-şi controleze tentaculele care începuseră să-i zvâcnească.

– E simplu... Cumplit de simplu. Uite, încep cu Hrot-Rhot, care are un cont de nabab şi o speranţă de viaţă impresionantă. Adevăratul Hrot-Rhot! Tu ai avut de-a face cu un artificial - un duplicat, un fel de robot organic, un omolog al androizilor, înţelegi? De fapt, adevăraţii gloomi nu-şi părăsesc planeta niciodată!

– Vrei să spui că totul e o cacealma? hârâi Laureen, dezvăluindu-şi lamelele într-un rânjet hidos.

– Din păcate! Te-a prins un captator de suflete. Şi de trupuri! Şi-a implantat personalitatea artificială în corpul tău - un exemplar perfect, sănătos şi...

– Sănătos?!

– Sunt doctorul Molhen, se prezentă pilotul.

– Doctorul Molhen?! Cel care mi-a explicat că sunt pe moarte?!

– Era o minciună. Dar nu ţi-am spus-o eu, ci artificialul care m-a tras pe sfoară. Am fost unul din primii oameni momiţi. Mi-au fluturat pe sub nas speranţa că, odată aciuiat în corpul ăsta nou, voi învăţa să stăpânesc transferul de suflete şi tehnica vindecării rapide a corpului gazdă. M-au lăsat să mă visez bogat şi puternic, un soi de zeu ce trece dintr-un trup în altul, însănătoşindu-le şi redându-le posesorilor iniţiali. Dar nu m-au învăţat nimic, nu pot nici măcar să conduc aeromobilul ăsta. Sunt doar un figurant, atât - pentru că încă se obişnuieşte ca un aeromobil să fie pilotat. Nu trebuie să se ştie că singurîşi deschide portierele, îşi manevrează aripile, îşi comandă pornirea şi oprirea şi mă duce unde vrea şi unde ştie. Pentru că e viu, poţi să înţelegi? Pentru asta au nevoie de noi. Până şi navele lor cosmice sunt conduse de suflete captive. Corpurile de acum ne sunt gazde provizorii, care ne vor expulza când şi unde doresc... stăpânii.

– Şi trupurile noastre? întrebă Laureen împletindu-şi tentaculele - cu speranţa că asta ar fi putut să o calmeze.

– Al meu e - ai văzut! - unealtă pentru racolare. Al tău va fi, probabil, podoaba docilă

a unei grădini zoologice. Altele - ale unor personalităţi - vor conduce galaxia cum doresc gloomii. Mai bine spus, galaxiile! Pentru că artificialii creaţi de ei se deplasează rapid cu

navele lor însufleţite, se infiltrează în toate comunităţile, răpesc suflete şi trupuri. Şi astea se petrec sub nasul nostru, şi nimeni nu-i opreşte. Pentru că nimeni nu ştie!

– Nimeni? se aprinse Laureen, împingându-şi ochii spre Molhen. Cei încătuşaţi în nave o ştiu! Şi presupun că nu sunt monitorizate contactele dintre ei - dintre carcasele lor anorganice. Aşa că... de ce nu se revoltă? Ce îi împiedică?

– Ştii, făcu Molhen cu o grimasă pe care ea o bănui ironică, tuturor - adică multora le e frică de moarte! Şi toţi ştiu că numai şi numai gloomii pot sintetiza şi focaliza bioenergia necesară sufletelor lipsite de suport organic!

Descurajată, Laureen îşi desfăcu tentaculele îmbârligate.

– înţeleg, şopti. Şi eu am vrut să trăiesc. în orice formă! Prostia, nesăbuinţa şi frica m-au aruncat în plasa gloomilor - şi poate că s-ar cuveni să ispăşesc, silindu-i şi pe ei să ispăşească. Se reînsufleţi: Nu vreau, nu pot să iert ticăloşia asta! Trebuie să mă răzbun, oricare ar fi preţul! Mă crezi, Molhen?

– Vreau să te cred! Pentru că speram să fii de partea noastră! Suntem deja destui şi... Laureen tresări ca şi cum arfi sesizat prea târziu un pericol, ochii i se retraseră în

fundul capului şi tentaculele i se zbătură spasmodic, ca nişte şerpii ciopârţiţi.

– Dar bine, aeromobilul ăsta... E viu, ne-a auzit, o să ne trădeze!

– El?! rânji Molhen. El, care poartă sufletul vestitului Kru-Jhu, cel exclus pe nedrept din rândurile Noilor Kamikaze?

„In anul 2999 (după numerotarea tradiţional-creştină), propovăduitorii «Sfârşitului Lumii» au înregistrat, cu satisfacţie, evenimente deosebite:

Specia gloomilor a pierit, măcinată de un lanţ fantastic de evenimente catastrofale - de la banalele coliziuni rutiere în lanţ până la inexplicabila dereglare a navelor gigant ale flotei, care, scăpate de sub orice control, s-au «năpustit» asupra marilor aglomerări urbane. Aceasta în timp ce sutele de sateliţi artificiali ai Gloomland-ului şi-au părăsit orbitele şi s-au prăbuşit, în cascadă (fără ca vreunul să se dezintegreze înaintea impactului cu solul), provocând seisme violente. Menţionăm că este vorba de o catastrofă - unică prin natura ei - încă înscrisă în categoria misterelor neelucidate.

Din păcate, odată cu extincţia gloomilor, s-a pierdut

definitiv şi aşa-numita tehnică a «transplantului de suflet».

Simultan, un sindrom necunoscut a provocat, deopotrivă, moartea tuturor gloomilor aflaţi pe alte planete - şi a numeroase personalităţi de excepţie, aparţinând tuturor speciilor raţionale cunoscute. A fost supranumit «sindromul suspinului», pentru că toţi au pierit subit, cu un suspin prin care şi-au «expulzat sufletul». Expresia îi aparţine Marelui Preot al «Sectei Sfârşitului», care a mai afirmat: «E un avertisment care ni se dă acum, când mila divină ne mai acordă şansa unui mileniu! Pocăiţi-vă, în anul 4000 nu va mai exista iertare!»"

Istoria Galactică (ediţia 3926), secţiunea Terra ca membru al Confederaţiei, §2444